

Zámek Milotice – a jak jsme přišli o Slezsko

Název emise: **Krásy naší vlasti -
- Státní zámek Milotice u Kyjova**

Den vydání: 9. února 2021

Hodnota: 23 Kč; kat. č. 1108 (ČP)

Rozměr zn. obrazu: 40 x 23 mm

Výtvarný návrh: Pavel Sivko

Druh tisku: plnobarevný OF

Papír: fl-an-OFF; Tisk: Hradištko

Tisková forma: 8x PL 8; Náklad: 120 tis. (15 tis. PL)

Rozkresba pro FDC: Jaroslav Tvrdoň

FDC: digitální tisk; Náklad: 2.800

Obě místa – Slezsko a Milotice u Kyjova – sice dělí dobrých 200 kilometrů, a od historie, kterou chci zmínit, skoro dvě století, ale když už milotický zámek vyšel na poštovní známce, vraťme se při té příležitosti v čase. Posledním majitelem zámku byl JUDr. Ladislav Seilern-Aspang (1886-1976), který se tu s rodinou usadil po konci Velké války. V té době už bylo u nás zrušeno užívání šlechtických titulů (zákonem č. 61 z 10. 12. 1918), takže rodina se nemohla označovat jako hraběcí; do tohoto stavu byl povýšen dávný Ladislavův příbuzný Jan Bedřich Seilern (1646-1715), právník, který je považován za autora textu *Pragmatické sankce o posloupnosti nejjasnějšího arcidomu rakouského*. Šlo o důležitý dokument, který měl zajistit nedělitelnost habsburských držav a v případě vymření mužských potomků nástupnictví linie ženské. Sankci vydal císař Karel VI., kterému bylo v té době pouhých sedmadvacet let a na trůnu seděl teprve dva roky. Bylo to prozíravé rozhodnutí, protože po Karlově předčasně smrti mohla po něm nastoupit jeho dcera Marie Terezie. Emancipace v těch dobách však byla teprve v plenkách, a tak o své dědictví musela bojovat. Podrobněji jsme měli příležitost se o tom zmínit ve F8/17, když vyšla známka s jejím portrétem. No, a zbytek už zná každý z dějepisu. Marie Terezie většinu svého dědictví uhájila, bohužel pro nás ale přišla Slezsko, což pak mělo dalekosáhlé důsledky, například v polsko-československém střetu v roce 1919, který nám zprostředkovaně připomíná přetisková emise SO 1920. Tolik tedy k historii rodu posledních majitelů zámku Milotice, kteří o něj přišli na základě Benešových dekretů. Ladislav Seilern-Aspang, po dvě desítky let loajální občan republiky, se totiž v roce 1941 přihlásil k říšské státní příslušnosti a jako Němec po válce spadl pod retribuční zákonodárství.

Seilernové vůbec s Miloticeci moc štěstí neměli. Panství a zámek složitě zdědili až v roce 1888, a to jen díky tomu, že vykoupili ostatní dědické podíly po vymřelé větvi rodu Serényiů, kteří tu seděli skoro čtvrt tisíciletí. (Na okraj zmiřme, že poslední pokrevní milotická Serényiová – Františka de Paula – byla manželkou hraběte Jana Františka z Hardeggu, pocházejícího ze stejného rodu jako Tereza Hardeggová, manželka bývalého českého ministra zahraničí Karla Schwarzenberga.) Po pouhých třech desetiletích od převzetí milotického zámku Seilerny přišla republika a s ní pozemková reforma, která značně zmenšila rozlohu panství. To samozřejmě mělo značné důsledky na provoz zámku, protože právě zemědělská výroba jej financovala. Z dobových prame-

nů vyplývá, že majitel si prostě utáhl opasek a snažil se na zbylém hospodářství o co největší soběstačnost. Když mu pak byl po válce majetek zabaven, odstěhoval se s rodinou na další rodové panství Ličov (Litschau) poblíž Gmündu v Rakousku, které rodu patří od roku 1763, tedy už více než dvě a půl století. Tady Seilernové hospodaří na dobrých čtyřech tisících hektarů dodnes (a patří jim i zdejší starobylý hrad). Mimochodem, na tomto příběhu je dobře vidět, jak hlubokou pravdu má staré rčení, že hospodyně nemá dávat všechna vejce do jednoho košíku!

Ale vraťme se k zámku Milotice. Ten stojí na místě původní vodní tvrze ze 14. století. O dvě stě let později byl místo ní zbudován renesanční zámek a ten po dalších sto letech přestavěn, značně zvětšen a opatřen čtyřmi nárožními věžemi. Barokní podobu dostal v první polovině 18. století a zachoval si ji dodnes. Vedle vlastního zámku je tu několik dalších budov v stejném slohu, obklopených rozlehlými zahradami ve francouzském a anglickém stylu. Díky svému umístění v rovinaté krajině zámek už z dálky vypadá velmi mohutně a dominantně. To je dobře naznačeno na známce, ale ještě lépe je to vidět na leteckém pohledu na zámecký areál.

Známka je dobře navržena a vytištěna, pohled na ni je doslova osvěžující. Jen škoda, že do jejího obrazu nebyla zakomponována rozkresba – množství obrysových linií k tomu přímo svádí a výslednému dojmu by to znamenitě prospělo. Výrazněji pérová měla být i předloha kresebné výzdoby obálky dne vydání, takhle sfinga strážící zámecký most vypadá zbytečně kapku rozostřeně. V sympaticky jednoduchém razítku je zobrazena ozdobná váza (v popisu ČP se uvádí, že jde o pohár) a v domicilu je logicky název poštovního úřadu ve zdejší obci. Summa summarum – zdařilé vydání! FB

FDC

P. S. / J. T.